

La Sala 2 del Club Capitol es transforma en 'L'habitació de Verònica', un 'thriller' d'Ira Levin que pretén absorbir el públic

Terror a Can Pistoles

Teresa Bruna
BARCELONA

Imagineu que aneu pel carrer tranquil·lament i uns desconeguts se us acosten i us diuen que us assembleu moltíssim a algú que ja és mort. Us observen amb atenció i al final us gosen demanar si els podeu fer el favor de fer-vos passar pel tal mort, per fer feliç una àvia trastocada i terminal... És una mica el típic supòsit surrealista que només passa a les pel·lícules. Però alerta, la realitat sol superar la ficció: "Hi ha gent prou fosca per fer coses estranyes", puntualitza Hèctor Claramunt, director de *L'habitació de Verònica*, un thriller inquietant que s'estrena el dia 30 al Club Capitol –el llegendari Can Pistoles, gens estrany al gènere– però que ja es pot veure en sessions prèvies.

El que passa a l'escenari us mostrarà possibilitats del que pot passar davant una situació com aquesta. De l'argument, poca cosa més en podem dir, perquè no ens l'han volgut explicar: "No es pot desvelar, hi ha molts girs. L'espectador pensa que intueix el que passarà i de sobte tot canvia radicalment. Llavors pensa que ara sí que ho ha enganxat, i tampoc, el text torna a donar la volta!", explica Claramunt, un actor que es capbussa per primera vegada en la direcció i que, tot i el respecte que li produeix, tenia ganes de fer-ho amb aquest gènere: "M'interessa perquè atrapa l'espectador, té drama, té girs, és poc habitual i és el que m'agradaria veure com a espectador", diu.

Tot i la dificultat, s'ha fet en un mes: "Hem anat contra rellotge. I és problemàtic perquè tens un marge molt estret. Ha de fer patir, i si no funciona el to, no funciona res. A la comèdia pots disposar de registres més amplis. Aquí tot ha de lligar: l'ambientació, els llums...", continua Claramunt.

La precisió és sumament important quan es tracta de treballar un *thri-*

Silvia Marty és Verònica en aquesta obra d'Ira Levin que estrena el Club Capitol ■ FILA7

ller psicològic, en què és imprescindible fer agafar tensió al públic. Sabem que tot passa en una peça, la inquietant habitació de Verònica –la morta– i que no s'ha tirat d'efectes especials ni ensurts: "Emprem mecanismes enigmàtics com ara la música, un petit efecte de llums, una plugeta...". En aquesta primera aventura, Hèctor Claramunt s'ha buscat uns companys de viatge experts: Lluís Soler, Mercè Montalà, Silvia Marty i Miquel Sitjar. I entusiasmat:

"L'espectador creu que intueix el que passarà i de sobre tot canvia. I ho torna a creure i canvia..."

"L'ha tractat amb virtuosisme, no hi falta res, buscava aquest gènere i l'ha clavat, és molt precís", comenta Sitjar.

Un autor especial

Ira Levin, autor del text, a qui Stephen King anomena "el rellotger suís de les novel·les de suspens", coneix el gènere i sap molt bé què pretén. És l'autor, també, de *La llavor del diable*, *Els nens del Brasil*, *Besa'm abans de morir*, *Trampa mortal...*, obres totes que han conquistat el cinema i, en el cas de les dues primeres, han esdevingut objecte de culte.

La productora Shankara Teatre, que també comença amb aquest espectacle, no ha estalviat detalls per portar a escena un gènere, no se sap per què, poc habitual al teatre, que distreu sense ser comèdia. I no penseu pas que és un garbuix satànic: "És realista, ens podria passar a tots", assegura Lluís Soler. Doncs alerta. ■

Ponyo és el protagonista d'una pel·lícula apta per a nens a partir dels 5 anys ■ GHIBLI / AURUM

El mestre japonès estrena el film d'animació artesana 'Ponyo en el acantilado'

'La sireneta', amb el llapis de Miyazaki

Bernat Salvà
BARCELONA

Hollywood venera Hayao Miyazaki fins al punt que, el 2003, li van donar el primer Oscar a la categoria de llargmetratge animat de la història, per *El viatge de Chihiro*. Els grans mestres de l'animació nord-americana se'n declaren admiradors, però els seus camins prenen ara direccions diferents: mentre Hollywood aposta decididament per l'animació digital i pel 3D, el director de *Porco Rosso* i *La princesa Mononoke* es manté fidel a l'animació tradicional amb *Ponyo en el acantilado*, adaptació de *La sireneta*, de H. C. Andersen, ja als cinemes catalans.

Miyazaki, al capdavant del mític estudi Ghibli, ha preferit treballar amb mètodes artesanals. El director va defensar els llapis enfront dels píxels a la passada Mostra de Venècia, on va presentar el film a competició: "L'animació digital és molt útil, però és un procediment del qual s'abusa i acaba fent perdre la força. L'animació necessita l'empenya de la mà de l'home".

El ric i exuberant univers visual de Miyazaki conflueix, en aquest film, amb la tradició cultural occidental (Andersen i, en menor mesura, Wagner). "Al Japó tenim una dita: els elements oposats s'atrauen; confrontar coses diferents provoca una metamorfosi, que en aquest cas pot servir per connectar amb espectadors d'arreu del món".

La jugada li ha sortit bé, almenys al seu país. *Ponyo...* ha batut rècords amb més de 113 milions d'euros de taquilla. Un èxit basat en el dibuix a llapis i en una història senzilla, pensada per a nens a partir de cinc anys, a diferència d'altres films del director. "Molts col·laboradors meus tenen nens petits –es va justificar–; en els nens trobo la força i l'esperança per continuar".

El protagonista del film és un nen que viu amb la mare a la vora del mar. Un dia troba un peix tancat en un pot de vidre, se l'endú a casa i el bateja amb el nom de Ponyo. Aviat s'adona que és molt especial: parla i té poders màgics. ■

Crítica clàssica

Xavier Cester

Cim musical

Kent Nagano
Palau 100, 16 d'abril

A aquestes altures, la disquisició entre música pura i música programàtica no té gaire sentit, més enllà de la seva dimensió històrica. Tan absurd és triar entre una fuga i un poema simfònic com entre una pera i una poma. Per molt que sonin ocellets i vaques (o la seva reproducció musical), no cal imaginar-se una muntanya per gaudir d'*Una simfonia alpina* de Strauss, desplegant enlluernador de totes les potencialitats de la gran orquestra postromàntica. I així va ser amb la Simfònica de Mont-real i Kent Nagano. Amb un gest net, el director americà va construir sense defalliment el gegantí arc musical de la partitura. Els diferents capítols es van succeir sense trencaments, amb una fluïdesa, posats a buscar símil, més fluvial que alpina, però ineluctable, sense que això anés en detriment de la impecable caracterització d'atmosferes, colors i intensitats.

Lligada estretament durant els anys 80 i 90 a l'eclosió del cedé, la Simfònica de Mont-real ha patit els últims anys notables turbulències. Nagano l'ha tornat a situar en una posició destacable i si bé el so no és especialment glamurós, la combinació de veterania (els solistes de fusta) i joventut (un primer trompeta espectacular) i la cohesió entre seccions van garantir que el concert

Amb gest net, el director va ordinar el gegantí arc de la partitura

fos un dels cims de la temporada. La mirada analítica (que no desapassionada) de Nagano va ressaltar els estrats sonors de Debussy al *Preludi a la migdiada d'un faune* i a *La mar*, en què l'hedonisme egòlatra va cedir lloc a la lucidesa del discurs. ¿L'entusiasme mitigat del públic al final de l'*Strauss* o de la primera propina (un *Fêtes de Debussy* convertit en pura filigrana) és perquè ambdues peces acaben de forma recollida? La resposta més sorollosa a la vibrant *Farandole* de Bizet donaria la raó a aquest trist raonament.